



ЛЪТО

Огненъ макъ се червенѣе,
златна жетва бързо зрѣе,
а небето въ свѣтлина
кже тежкитѣ зърна.

Вредъ цвѣтя сж нацвѣтѣли:
жълти, сини, пѣстри, бѣли.
Пеперудкитѣ съ крилца
галятъ тѣзи цвѣтенца.

Пѣснопойчета щурчета,
малки сребърни звънчета,
скрити въ младата трева,
шепнатъ приказни слова...

Цѣла зима сте учили,
а сега, дечица мили,
вънъ полето ви зове
съ макъ и зрѣли класове.

Въ слънце тамъ се кжпятъ всички:
пеперудки, хора, птички...

Радвайте се на свѣта,
цѣлъ потъналъ въ красота!

Тамъ сж хората, догдето
мракъ не падне отъ небето —
чакъ до тъмно отъ зори
трудъ въ полята ни цари.

Не жалете си ржцетѣ,
на бащи си помогнете,
че човѣкътъ е роденъ
на свѣта за трудъ почтенъ...

Тамъ волове пощръклѣли
газятъ класове узрѣли!
Прибете ги, деца —
ронятъ златнитѣ зрънца!

Тукъ пѣкъ куче отъ колата
вдига хлѣбеца съ торбата!
Прогонете го, догде
обѣда не изяде!...

.....
.....

Тѣй по слънце изъ полето
въ трудъ, игри да мине лѣто!
Тръгне ли пѣкъ есенята
въ златна дреха по свѣта,
на училище идете!
и на книга се учете!

Георги Владимировъ

ЦАРКИНЯ — ПРОЛѢТЬ *)

— Тя иде, господарьо! — запхтянъ дотърча и доложи слугата на Снѣжко-Бѣлодрешко. А той си кърпѣше въ това време кожата. И мърморѣше нѣщо сърдито, като оправяше кждритѣ на дългата си брада,

Ала Снѣжниятъ царъ не се и помръдна. Само подвижна сърдито:

— Не искамъ да я видя!

— Колко е млада и хубава, господарьо! — продължаваше слугата. — Зърнахъ я отдалече, сияе и пѣе.

— Младостъ... младостята бързо преминава, — отговори Снѣжко. — И азъ бѣхъ нѣкога младъ. Не мога да търпя младитѣ. Но ти искашъ да ме подсѣтишъ, да си приготвя куфаритѣ, нали?

— О, не, господарьо, за насъ все още има мѣсто въ пещерята на високата планина. Но царкинята е тѣй хубава! И птичкитѣ пѣятъ около нея, и цвѣтята цвѣтятъ.

— Цвѣтята ли? Нима сж по-хубави отъ сребърнитѣ кичури, съ които азъ украсявамъ дървеса и кжщи? — попита сърдито Снѣжко.

„) Вижъ картинката на корицата.